

POSTANOWIENIE

Dnia 14 października 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z powództwa C. S.A. w W.
przeciwko Skarbowi Państwa - Prezesowi Sądu Okręgowego w Warszawie
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 14 października 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie
z dnia 17 czerwca 2014 r., sygn. akt VI ACa 1516/13,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od powódki na rzecz Skarbu Państwa – Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 3.600 (trzy tysiące sześćset) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W skardze kasacyjnej powoda jako uzasadnienie wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania podniesiono występowanie na jej tle istotnych zagadnień prawnych oraz potrzebę wykładni przepisów budzących wątpliwości - art. 244 i 252 k.p.c. Pierwsze zagadnienie ma dotyczyć tego, czy uzasadnienie wyroku wiąże inne sądy w zakresie zawartych w nim ustaleń faktycznych jako objętych domniemaniem prawdziwości wynikłym z faktu, że wyrok sądowy to dokument urzędowy (art. 244 k.p.c.). Kwestia ta została już dostatecznie wyjaśniona w orzecznictwie Sądu Najwyższego, według którego wiążąca jest sama sentencja rozstrzygnięcia. Ustalenia faktyczne zawarte w uzasadnieniu orzeczenia należy uznać za objęte domniemaniem prawdziwości, ale niewiążące, z tym však zastrzeżeniem, że należy je od oddzielić od ocen prawnych, które nie są już objęte nawet samym domniemaniem. Wskazane zatem przez skarżącego problemy nie budzą wątpliwości, a w istocie nie powstają nawet na tle tej sprawy, bowiem Sąd II instancji nie zakwestionował faktów ustalonych przez Sąd I instancji, a jedynie ich ocenę prawną (np. co do spornego albo niespornego charakteru dochodzonych roszczeń). Drugie zagadnienie podniesione w skardze kasacyjnej dotyczy tego, czy jest dopuszczalne zwalczanie domniemania zgodności z prawdą ustaleń zawartych w uzasadnieniu rozstrzygnięcia sądowego, skoro może ono zostać podważone tylko w drodze zaskarżenia. Kwestia ta nie budzi żadnych wątpliwości, wszakże nawet podważenie domniemania prawdziwości ustaleń faktycznych zawartych w uzasadnieniu orzeczenia nie godzi w byt tego orzeczenia ani jego prawomocność. Nie jest to zatem ani domniemanie niewzruszalne, ani domniemanie podważalne jedynie w razie zaskarżenia orzeczenia. Na potrzeby i w toku innego postępowania domniemanie może zostać obalone. Ponadto znów trzeba dodać, że jest wątpliwe, czy kwestia ta ma w ogóle znaczenie na tle tej

sprawy, skoro tutaj problem nie dotyczył ustalonych w uzasadnieniu faktów, lecz ich ocen prawnych. Ponadto skarżący w skardze kasacyjnej podnosi, że jest ona oczywiście uzasadniona. Analiza złożonego stanu faktycznego i prawnego sprawy jednakże nie dowodzi, aby Sąd w sposób oczywiście nieprawidłowy wyłożył lub zastosował prawo. Na tle tej sprawy występuje różnica oceny tego samego stanu faktycznego, co, jak trafnie zauważył Sąd Apelacyjny, jest tyleż niepożądane, co nieuniknione, bo prawo nie jest nauką ścisłą.

W skardze kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie nie została wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.